
Márton Evelin

ESZLÁRI ÖRÖKRE TÁVOZIK

A kempingszékek néha megázhatnak? – én

Most! – gondolta Alois, és Eszlári gyűrűje neki is koccant az üvegnek.

Gépiesen felemelte a poharát, és hirtelen nagyon üresnek érezte magát. Egy hosszú korttyal felhajtotta az egészset, és azonnal újratöltött. Rágyújtott, hátradőlt, és próbált valami szépre gondolni. Nem arra, hogy az életében minden milyen piszkosul reménytelen egy ideje. Vagy nem is, csak ez nem mindig nyilvánvaló? Vagy előbb-utóbb minden helyzetről kiderül, hogy csapda? – kérdezte magától, és a hajában önfeledten turkáló Eszlárirra nézett. Rettenetes, hogy az ember a másik minden apró kis mozdulatára, bosszantó szokására vagy visszatérő viccére emlékszik, mégsem tud róla szinte semmit. Furcsa, hogy mi ketten soha nem jártunk a tengerparton – jött rá Alois. Lehet, hogy ez nem is szereti a tengert? Én mégis szeretem őt? A szerelem időnként tényleg furcsa dolgokat művel. Azért ez mégsem magyarázható csak a hormonok, agysejtek és idegpályák ideges vibrálásával. Nem lehet csak annyi az ember. Egy gondolkodó hústömeg. Ennél valamivel mégiscsak többek vagyunk, gondolta Alois, és rájött, hogy alighanem berűgött, mert olyankor szoktak ilyen filozofikus gondolatai lenni. Vajon Eszlári hogy van? – eszmélt fel, és riadtan szétnézett a szobában.

Vele szemben a fotelban Eszlári feje úgy imbolygott, mint egy bója. Alois a falon ketyegő órára nézett, de elszédült a mutató örült vágójától, és rájött, hogy neki sincsen már sok hátra. Aki ilyen marhaságokat lát, annak tényleg meg vannak számláva a napjai.

– Csókolom – mondta Eszlári két csuklás között, és átnyújtotta a kezét az asztalon, feldöntve egy borospoharat. – Eszlári vagyok. Helyezze kényelembe magát – mondta, és Alois vállára támaszkodva becipeltette magát a hálószobába. Kezdődik, sikította magában Alois.

Eszlári elmosódó női arcot látott maga előtt a párnán. A nő meredten nézte. Ő meg rémülten arra gondolt, hogy ez a nő, kicsoda is ez? Részeg és fikszírozza őt. Vajon mit akarhat? Biztosan spicli, tele van az egész világ bűdös spiclikkel, dühöngött magában, de aztán belealudt, mielőtt képes

lett volna megmozdulni, hogy lelökje az ellenséget az ágyból. Mert a jelek szerint már egy ágyban vannak, még hozzá ruhában. Az előbb mintha ültek volna. Most meg fekszenek. Ez fölöttébb gyanús. Ez volt Eszlári utolsó alvás előtti gondolata.

Aludt. Horkolt. Vele horkolt az egész szoba, talán az egész negyed. Csak a szemben levő sztriptízbárból jöttek és mentek az emberek, néha fel-fel-üvöltött egy részeg vagy egy macska, sarokba szorított patkányok hörögtek, lányok sikongattak, kurvák átkozták az árfolyamot rontó pályatársnőket, gazdag külföldiek nyomában loholó rezesbanda talán nem is volt azon az éjszakán, csak az obligát rendőr- és mentőautók. A főváros csendje! Pótolhatatlan, gondolta Alois, és megbökte a könyökével Eszlárit, hátha egy pillanatra abbahagyná a horkolást, hogy végre ő is elaludhasson. A kinti zajok olyan jól elringatnák.

Eszlári reggel szívdobogva hajolt hálótársa fölé, de megkönnyebbüléssel fedezte fel, hogy az a részeg nő, aki rosszindulatúan fikszírozta őt nemrégiben, nem más, mint a kebelbarátnője, Alois, aki édesdeden alszik. Eszlári dalolva cammogott ki a fürdőbe, ahol kedvtelve nézegette magát a tükörben, de aztán eszébe jutott a felesége.

Alois rettenetes fejfájással, rossz ízű (és szagú) szájjal ébredt. Forgott vele a faragott ágy, majd' elpusztult, olyan éhes volt. Eszlári persze eltűnt az ágyból, ezek szerint máris elkezdődött az óramű pontossággal jelentkező büntudata, ami a gyakorlatban abban nyilvánul meg, hogy nem hajlandó rendes reggelit elővenni, merthogy ő fogyókúrázik, a felesége ugyanis diétát javasolt. Szóval ez engem büntet amiatt, amit egy másik nő csinál vele! Ez beteg, gondolta Alois, de aztán rájött, hogy ezek szerint ő is az, egyébként mit keresne itt? Életében nem volt egy normális ember lakásán. Neki valahogy mind ezek az örültek jutnak. Vajon miért, kacagott fel magában.

Eszlári üdvözült mosollyal nézte a bugyiban pipiskedő Aloist, miközben lelkét mardosta a büntudat, de arra is gondolt, hogy milyen szépen élhetnének ők együtt. És ezt ki is mondta. Igaz, nagyon, nagyon halkán.

– Mit mondtál? – kérdezett vissza Alois a süketet játszva, és közben arra gondolt, hogy Eszlári egy pillanatra ismét megfeledezett jogi állapotáról. Ezért utólag dupla adag büntudatot ró ki magának. Afféle lelki penitenciát. Bár a testi penitencia is károsítja egy kicsit a lelket. De senki sem tagadhatja, hogy léteznek valódi szentek is.

Könnyen meglehet, hogy itt előtte a konyhaszéken egy ilyen igazi szent ül. Fogadjunk, hogy egy ujjal sem nyúlt hozzám, fogadott magával Alois,

és Eslári szemébe bámult. Azután bemenekült a fürdőszobába, és alaposan megvizsgálta magát. Semmi nyom, állapította meg szomorúan. Ezek a szentek azért elég unalmasak, döntötte el, és gyorsan magára kapkodta a ruháit.

– Megyek! Munkába kell mennem – kiabálta az előszobából, de aztán eszébe jutott, hogy ő ezen az ajtón egyedül soha ki nem jut. Már legalább fél éve tanulmányozza a zárrendszert, de még mindig nem tanulta meg, pontosan hogyan is működik. Csak a liftben ne legyen a liftes, ha kijutok innen, imádkozott a Fővárosi Léhasághoz. Mert a Fővárosi Léhaság, aki afféle isten ebben a városban, időnként a legkomorabb öröket is lecsalogatja a ház mögé egy ostáblára. Hányszor osont már el innen éjszaka a dobókocka zaját figyelve.

Eslári korábbi üdvözült mosolyával együtt megérkezett az előszobába. – Ma vasárnap van, ma nem kell menj.

Pont ettől féltem, jajdult fel magában Alois. Ennek megint ahhoz van kedve, hogy naphosszat szerelmesen kóvályogjon velem a városban. Moziba, rémes kiállításokra megyünk, és vendéglőbe, ahol majd megint leiszszuk magunkat. Közben én még mindig a tegnapi ruháimban vagyok, és hiába fürödtem, mert a ruha lassan megbüdosödik rajtam. Ennek ellenére ő még mindig szerelmes lesz, és újra felcsempész magához. Reggelre eszünkbe jut megint, hogy ő nős, és hogy erről nem beszélünk. Csak udvariasságból érdeklődünk afelől, hogy van és mit csinál a másik valódi vagy választott társa. Civilizált embereknél így szokás, de valószínű, hogy a sok udvariasság alatt, a lelke mélyén mindkét szereplő magasról leszarja a másik kedves párját. Vannak ilyen szerelmek, ahol fejben ezek a játszmák is mennek, nyugtatgatta magát Alois.

– Milyen játszmák? – kérdezte Eslári, mert Alois éppen hangosan gondolkodott az előszobában, miközben ő azon tűnődött, vajon hova ejthette le az éjszaka a bejárati ajtó kulcsát. Közben megakadt a szeme a tükörre ragasztgatott családi fényképeken.

Alois Eslári tekintetét követve szintén a fényképekre nézett. Az emberek az életük minden pillanatát szeretnék megörökíteni, gondolta. Mint ha ezzel vissza tudnának szerezni valamit az eltűnt időből. Saját magukból, abból, akik voltak. Vagy a gyermekeikből, akiket egyre ritkábban látnak. Mostanában az a divat, hogy mindenki valahol máshol él, nem ott, ahol született. Divatot mondtam? – rémült meg Alois –, ez megint valami marha reakciós szöveg. És még majdnem mondtam azt is, hogy a gazdagok között még kurvának lenni is jobb. Mostanában elég vacak véleményem van

magamról, állapította meg Alois, és eszébe jutott, hogy szokott ő a szegények között is kurva lenni, bár azokban mintha kicsit több volna az érzés. Éppen ezért talán veszélyesebbek is.

– Menjünk sétálni! – javasolta Eszlári.

– Menjünk! De előtte menjünk el hozzám, hogy vegyek magamra valami más ruhát – mondta Alois remegő hangon.

– Jól vagy így is – búgta Eszlári. Alois közben arra gondolt, hogy mindjárt sírva fakad, annyira éhes. Muszáj kiharcolnia, hogy Eszlári szíveskedjék negyedórát várakozni egy taxiban két utcával arrébb, amíg ő átöltözik. És befal valamit a lakótársak kajájából, mert neki már semmije sincs. Pénze is rég volt. Bár ez a dolog csak néha idegesíti, de olyankor nagyon. Főleg amikor gazdagok közé keveredik, akik nem járnak akármilyen helyekre, és nem esznek meg bármit. Az italról nem is beszélve. Sejtelmes nevű, idegen illatú cigarettákat szívnak, Alois mindig a csúfos beszólásoktól rettegetve gyűjt rá a maga kapadohányára. Eszlári nem ilyen, habár gazdag, és állandóan az anyagi problémáiról panaszkodik, de olyan számsorokat emleget, amelyeket Alois utoljára tudományos művekben látott. Szerencsére másról is lehet vele beszélgetni, rémes szokásai is vannak, amelyek miatt kimondottan szerethetővé válik. Eszlári közben pocsék kiejtéssel taxit rendelt, és csak remélte, hogy jól értették a címet, amit mondott. De hogy Alois itt, ebben a lakásban beleszólhasson a telefonba, az kizárt dolog. Még akkor is, ha ő, Eszlári történetesen meghal. Ezért kell megtanulnia végre ezt az átkozott zárrendszert, hogy bármikor el tudjon osonni. És persze a házat, a negyedet is ismernie kell, és mind a negyven zsarunak az arcát, akik itt váltogatják egymást, gondolta Eszlári, és betuszkolta Aloist a liftbe.

– A húgom – mondta, és játékosan Alois fejére borította a kabátját, miközben szélesen mosolyogva a liftesnek álcázott zsaru felé fordult. A zsaru pókerarccal nyomta meg a Földszint gombot, szenvtelenül Eszlárira nézett, majd fakó hangon közölte, hogy isten éltesse a kislányt. Ezen a hangon azt is mondhatta volna, hogy azonnal le kell lőnie – állapította meg Eszlári, de reménykedett, hogy ilyesmi pont ma mégsem történhet.

– Azért szeretem Aloist, mert soha nem öltözik kurvának. Miközben az. Imádom! – döntötte el, és arra gondolt, néhány napig vagy hétig akár fel is függeszthetné a büntudatot.

Ebbe az egy életünkbe – egy halálunkba mindennek bele kell férnie. Még az is, hogy egy szép nap tényleg világgá megyünk. Egy kis időre.

– Nem muszáj most az ülés alá bújni – mondta Aloisnak, és kihajtott az udvarról az autóval. A kerítés, a régi idők tanúja hangosan csattant mögöttük.

Ezek a faszok soha nem fogják megtanulni, hogy egy kaput halkán is be lehet csukni, dűnnyögte magában Alois, de közben büszke volt az országára. Itt legalább történik valami, gondolta még, de rájött, hogy ez megingint nem túl jó szöveg.

Kétszáz kilométer autópálya a boldogság. Alig találkoztunk autókkal az úton. A táj távolinak tűnt, az ég a földig ért, a messzeségben szélmal-mok forogtak, és ha lehúztam az ablakot, a szél kabócák csivitelését és titokzatos füvek szagát csapta az arcomba. Alattunk egy folyó kanyargott, partján elhagyott csónakok.

Visszafelé zajos vonatban ültem, bent fülledtség, kint eső. Szemben velem egy nő valamit kötött, felismerhetetlen rendeltetésű ruhadarabot valakinek, aki, lehet, már nem is létezik, örökre távozott, már csak néhány fénykép a falon, és a szívben fakulóban, vagy egyre színpompásabban. Majdnem szentté avatva.